

Anne Moberly
Eleanor Jourdain

Enigmele dezvăluite ale
FANTOMELOR DE LA TRIANON

O uluitoare experiență de proiecție spontană
în trecutul îndepărtat

Traducere:
Rodica Luca

c o l e c ț i a
P A R A N O R M A L

Lux**Sublima**
București 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Fantomele de la Trianon : o uluitoare experiență de proiecție spontană
în trecutul îndepărtat / Anne Moberly, Eleanor Jourdain ; trad.: Rodica Luca.

- București : Lux Sublima, 2013

ISBN 978-973-88464-3-2

I. Jourdain, Eleanor

II. Luca, Rodica (trad.)

159,961

Tehnoredactare și coperti: Attalesir Baciu

Editura Lux **Sublima**

tel. 0747.076.225

luxsublima.ro

yogamagazin.ro

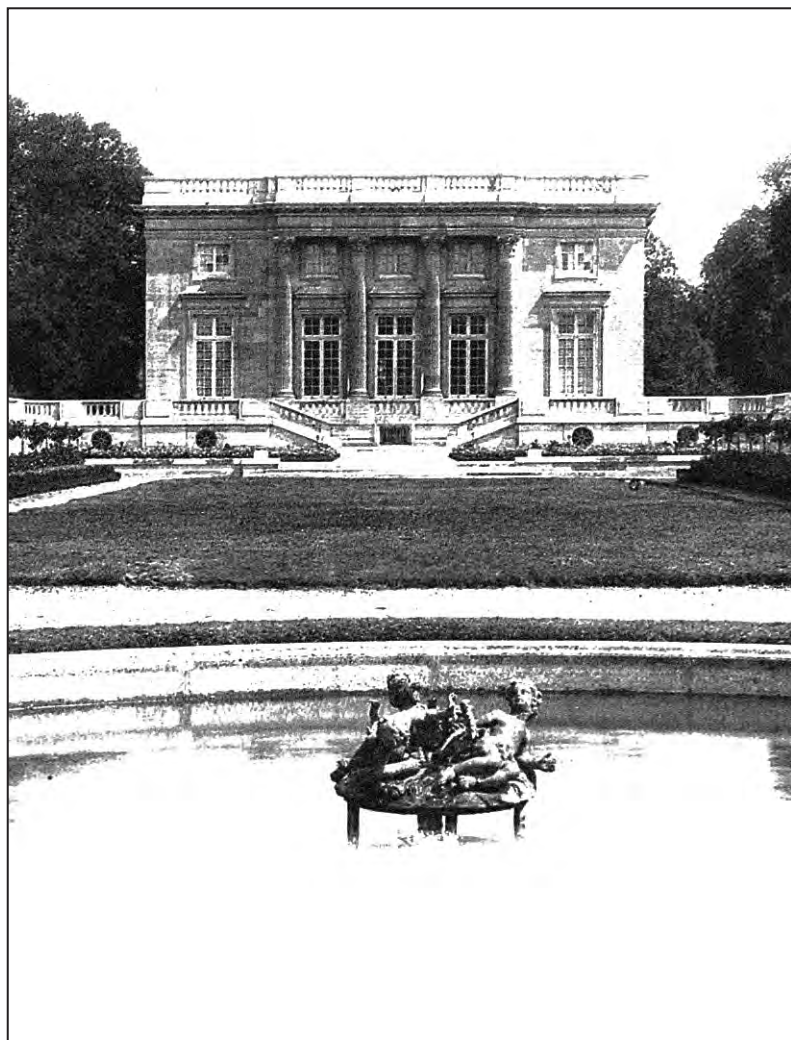
office@luxsublima.ro

©Copyright 2015 Editura Lux Sublima
Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii.
Reproducerea oricărui fragment din lucrarea de față
este posibilă numai cu acordul scris al editurii.

ISBN 978-973-88464-3-2

Cuprins

Prefață	7
Capitolul I Vizitele la Micul Trianon.....	21
Capitolul II Rezumatul rezultatelor investigațiilor.....	45
Capitolul III Răspunsuri la întrebările care ne-au fost adresate.....	81
Capitolul IV O reverie - O posibilă explicație istorică.....	96
Postfață	119
Glosar	139

Versailles - Micul Trianon

Prefață

Una dintre cele mai uluitoare relatări care atestă apariția unor călătorii în dimensiunea tainică a trecutului este despre cazul celebru al celor două englezoaice. Domnișoarele Anne Moberly și Eleanor Jourdain au trăit în după-amiaza de 10 august 1901 o experiență de proiecție spontană în trecutul îndepărtat.

Ele au asistat aievea la evenimente ce se petrecuseră pe 10 august 1792 într-un loc cu o puternică încărcătură istorică. Experiența este cu atât mai extraordinară, cu cât proiecția în timp a fost trăită nu de una, ci de două persoane martore simultan la evenimente istorice care avuseseră loc în urmă cu 109 ani. Cele două englezoaice au fost instantaneu proiectate în dimensiunea tainică a trecutului și au fost martorele unor scene istorice ce se desfășuraseră acolo în urmă cu peste un secol.

Experiența uluitoare trăită de cele două englezoaice e cunoscută sub numele generic „Fantomele de la Trianon”. Cercetările mai multor parapsihologi au evidențiat faptul că este autentică. Relatările ulterioare ale celor două englezoaice au atestat cu mare exactitate o mulțime de fapte (confirmate istoric) la care au asistat.

Descrierile lor au evidențiat multe aspecte reale, pe care cele două englezoaice nu aveau de unde să le cunoască. Tocmai asemenea aspecte le-au permis cercetătorilor care s-au aplecat ulterior asupra acestui caz să concluzioneze că experiența celor două femei a fost 100% autentică. Cele trăite în respectiva experiență le-au permis celor două englezoaice să vadă cu o surprinzătoare exactitate ceea ce exista atunci – chiar în locul unde se aflau – în urmă cu 109 ani.

Englezoaicele au descris cu lux de amănunte persoane și situații istorice la care au asistat amândouă aproape la unison. Faptul că amândouă au perceput cu acea ocazie o experiență

aproape identică exclude din start posibilitatea manifestării unei halucinații. Acest gen de proiecție în dimensiunea tainică a timpului nu este singulară, la ora actuală se cunosc zeci de alte experiențe, surprinzător de asemănătoare. Astfel de cazuri au ieșit la lumină în urma cercetărilor realizate de parapsihologi. Petrecute în diverse colțuri ale lumii, asemenea situații au fost confirmate pe baza mărturiilor existente.

La vremea respectivă celebrul caz al „Fantomelor de la Trianon” a făcut multă vâlvă. Dar și-a păstrat puterea de fascinație de peste un secol, deoarece este edificator din multe puncte de vedere în privința proiecției în trecut, în dimensiunea enigmatică a timpului, care se realizează cu ajutorul energiei subtile gigantice a particulelor tahionice și ne ajută să intuim ce fenomene extraordinare se declanșează în microcosmosul ființelor umane atunci când aceste energii tainice se acumulează.

În după-amiaza zilei de 10 august, în anul 1901, domnișoarele Anne Moberly și Eleanor Jourdain erau în excursie în Franța, în fața castelului de la Versailles. Amândouă îl vizitau pentru prima oară. Cu toate că amândouă erau profesoare, niciuna nu avea o formație specială în ceea ce privește istoria: domnișoara Anne Moberly era directoarea colegiului Hugh de la Oxford, iar colega sa, Eleanor Jourdain, era directoarea unui pensionar de fete din orașul Watford. Amândouă aveau doar noțiuni vagi referitoare la istoria Franței.

După ce au ieșit din castelul de la Versailles, pe care l-au vizitat împreună, străbătând pe rând sălile somptuoase, cele două domnișoare s-au simțit un pic obosite și plictisite. Dar fiind turiste conștiincioase, n-au vrut să părăsească locația înainte de a face o plimbare prin parc și de a admira clădirile faimoase de la Micul și de la Marele Trianon.

În sâmbăta aceea nu era nicio sărbătoare în Versailles, fântânile arteziene nu erau puse în funcțiune, iar pe aleile parcului nu era programată nicio petrecere cu costume speciale. Erau doar câțiva vizitatori răzleți și nu se zărea niciun paznic. Puțin dezamăgite datorită faptului că nu aveau de la cine să ceară lămuriri pentru a se orienta în periplul lor pe alei, domnișoara Moberly

și domnișoara Jourdain s-au hotărât să se folosească de harta pe care o aveau la dispoziție. S-au hotărât să parcurgă itinerariul indicat - de la Curtea de marmură spre parc, ocolind apoi bazinul Latone prin partea dreaptă. De îndată ce au ajuns la bazinul lui Apollo, cele două englezoaice și-au continuat plimbarea pe malul stâng al Marelui Canal și au intrat pe aleea reginei, traversând după aceea bulevardul celor două Trianoane.

Imediat au început să simtă că totul se petrece ca într-un vis ciudat. Potrivit mărturisirii lor ulterioare, chiar și cele mai neînsemnate detalii pe care le observau le lăsau o impresie indescriptibilă de straniu, de rigid și de încremenire. Aveau sentimentul că au pătruns într-un tărâm alcătuit din piatră.

La un moment dat de undeva din spatele lor au apărut doi bărbați în uniforme gri-verzui, cu tricorn pe cap. Ușor surprinse de ivirea celor doi, domnișoarele i-au rugat să le arate pe unde s-o ia ca să ajungă la clădirea Micul Trianon. „*Mergeți în continuare drept înainte!*”, le-au răspuns pe un ton deloc amabil cele două personaje pe care în naivitatea lor ele au fost tentate să le considere paznici.

Vizitatoarele au ținut drumul indicat, când deodată au fost copleșite de o tristețe inexplicabilă. Iată ce a scris mai târziu despre asta domnișoara Moberly: „*Am continuat să mergem, sporovăind așa cum o făcusem și până atunci, dar de îndată ce am lăsat în urmă acea alee, m-a invadat o stare depresivă teribilă și, în ciuda eforturilor de a scăpa de ea, era din ce în ce mai puternică. Am continuat totuși drumul, temându-mă că prietena mea își va da seama de tristețea care se abătuse asupra mea, devenită acaparatoare și insuportabilă.*”

În timp ce domnișoara Moberly făcea eforturi să-și ascundă tristețea, și domnișoara Jourdain a fost cuprinsă de o stare ciudată. Brusc nu se mai simțea nici ea bine: „*Eram în acele clipe ca o somnambulă, iar impresia grea de irealitate pe care mi se părea că pot să o pipăi s-a accentuat și a devenit apăsătoare.*”

Cele două prietene și-au continuat totuși drumul, trecând prin fața unei case unde se aflau la intrare o femeie și o fetiță cam de 13-15 ani cu părul castaniu, îmbrăcate și ele cu haine anacronice. Fetița ținea în mână un ulcior. Amândouă purtau

fuste lungi până la pământ, bluze băgate în corset și bonete albe care le acopereau urechile.

Din ce în ce mai neliniștite cele două englezoaice au trecut apoi de un tufiș foarte stufos și au descoperit un soi de foișor pentru muzică ce era înconjurat de stânci. Iată ce a scris mai târziu domnișoara Moberly: *„Acolo totul părea anormal, straniu și neplăcut. Chiar și copacii care se aflau în spatele foișorului păreau fără contur, fără viață, parcă erau brodați pe o tapiserie. Îmi amintesc, de asemenea, că lumina zilei era slabă, iar asta îmi dădea o stare neliniște, mai ales că nu se mișca nicio frunză din copacii de pe alei.”*

Locul respectiv nu era însă gol. Pe balustrada foișorului stătea un bărbat într-o manta neagră, amplă. Pe cap purta o pălărie cu boluri largi, iar pe față avea urme de vărsat de vânt. Avea un ten negricios și o expresie respingătoare. Domnișoara Moberly a povestit ulterior că era gata să leșine când l-a zărit. Atunci când englezoaicele au ajuns în apropierea foișorului, bărbatul a întors capul și le-a privit cu atenție. Cu toate că nu au lăsat să se întrevadă, amândouă au fost foarte tulburate la vederea aceluși bărbat.

Cu toate acestea, surprizele deloc plăcute au continuat. Cele două domnișoare au auzit niște pași în spatele lor. Gândindu-se că s-ar putea să fie bărbații cu tricorn pe care îi crezuseră paznici, s-au întors să-i vadă, însă nu era nimeni pe drum. Pe neașteptate, un bărbat a apărut în fața lor. Femeile au tresărit - pur și simplu nu înțelegeau de unde se ivise. Străinul era înveșmântat într-o mantie neagră și purta pe cap o pălărie cu boruri largi. Era zâmbitor, iar domnișoara Moberly și-a amintit că avea ochii negri și frumoși, părul ondulat și un aer aristocratic.

Iată cuvintele domnișoarei Moberly: *„Părul lui era ca într-un tablou de epocă.”* Bărbatul părea extrem de neliniștit, le-a strigat femeilor: *„Doamnelor! Doamnelor! Vă rog să nu mergeți pe acolo!”*. Apoi înainte să dispară brusc - fapt care le-a umplut de spaimă pe cele două englezoaice - a indicat cu un gest vag într-o direcție ce a rămas neclară pentru ele: *„Luați-o pe acolo... Căutați casa.”* Apoi a mai spus câteva cuvinte pe care femeile nu le-au înțeles.

Amândouă și-au amintit după aceea că pașii lui sunau foarte straniu, cu reverberații prelungi și ciudate, cu toate că nu exista nimic care să provoace o astfel de vibrație. Domnișoara Moberly a luat-o de mână pe prietena sa și s-au îndreptat amândouă spre un pod micuț care traversa un râuleț din apropiere. Domnișoara Moberly a întors capul pentru a-i mulțumi necunoscutului, dar a descoperit cu uimire că el dispăruse.

Din ce în ce mai descumpănite, englezoaicele au trecut pe lângă o micuță cascadă care se revărsa într-o crevasă și au zărit din spate clădirea Micului Trianon. Ceva mai încrezătoare, au continuat drumul pe lângă o pajiște, iar la scurt timp după aceea au văzut în depărtare o casă cu peluză în față. Când au ajuns acolo au descoperit o femeie care părea că desenează. Domnișoara Moberly a scris după aceea că, văzând-o pe străină, a gândit: *„Iată că, de fapt, nu suntem chiar atât de singure pe cât ne imaginam”*.

Femeia era blondă și purta o rochie albă ceva mai scurtă, împodobită cu broderii. Avea o pălărie albă, corset verde, șal verde deschis pe umeri. O jenă stranie, greu de explicat a oprit-o atunci pe domnișoara Jourdain să se îndrepte spre femeie și să-i vorbească. Când cele două englezoaice au trecut foarte aproape de ea, necunoscuta a întors capul și le-a privit. Mai târziu, domnișoara Moberly a scris: *„Nu era tânără și, cu toate că era destul de drăguță, nu avea nimic atrăgător. Atitudinea ei avea ceva antipatic și un sentiment inexplicabil m-a determinat să mă îndepărtez. Am urcat atunci către peluză, dar aveam strania impresie că mă aflu într-un vis, deoarece o tăcere de moarte domnea în jurul nostru și îmi crea o stare apăsătoare și nefirească”*.

Neștiind încotro s-o apuce, cele două femei au hotărât atunci să meargă pe lângă una dintre aripile clădirii Micului Trianon. Un tânăr a ieșit val-vârtej din clădire și a trântit cu zgomot ușa în spatele lui. Mai târziu domnișoara Jourdain va spune: *„Acel bărbat avea alura insolentă a unui lacheu.”*

Bărbatul le-a interpelat pe cele două englezoaice și le-a explicat că în acea casă se intră prin Curtea de Onoare. *„Trebuie să înconjurați grădina”*, le-a spus.

Cele două englezoaice s-au supus și, după ce au ocolit grădina, au ajuns în fața intrării principale a Micului Trianon. Starea de angoasă care le sugruma a dispărut ca prin farmec, iar lumina acelei frumoase după-amieze de vară a redevenit normală. Vizitatoarele au constatat cu uimire că frunzele copacilor fremătau din nou în bătaia vântului. În felul acesta a luat sfârșit strania „călătorie” a celor două englezoaice. Totul durase aproape o oră și jumătate. Au reintrat în dimensiunea normală a prezentului care aparținea anului 1901 și au observat un grup de turiști care veniseră între timp și pălăvrăgeau plini de veselie.

După o scurtă vizită la micul castel al reginei Maria Antoaneta, cele două femei au părăsit domeniul Versailles, au luat trenul și s-au întors la Paris profund tulburate și gânditoare. Atunci n-au rostit un cuvânt cu privire la oamenii ciudați și la situațiile stranii prin care trecuseră. Abia o săptămâna mai târziu, domnișoara Moberly a întrebat-o pe prietena ei:

„Te-ai gândit vreo clipă că acea clădire a Micului Trianon ar putea fi bântuită de fantome?”

Domnișoara Jourdain a răspuns fără ezitare:

„Da, și eu m-am gândit la asta.”

Domnișoara Moberly a întrebat:

„Unde ai avut impresia asta?”

„Mi-am dat seama că e posibil să fie așa atunci când eram în parc, la scurt timp după ce i-am întâlnit pe cei doi bărbați din apropierea foișorului...”, a răspuns domnișoara Jourdain.

Cele două englezoaice și-au mărturisit reciproc sentimentul copleșitor de angoasă resimțit în timpul plimbării de la Versailles și au căzut de acord că felul în care s-a purtat bărbatul cu mantie neagră care le-a vorbit era cel puțin straniu.

În primele zile după acea aventură ciudată prin care au trecut împreună, domnișoara Moberly și domnișoara Jourdain nu s-au confesat nimănui și nu au simțit nevoia să schimbe impresii cu cei pe care îi cunoșteau. Sistemul lor de valori care le determina să aibă un respect chiar exagerat pentru conveniențe le-a împiedicat la început să facă aceasta.

După o vreme însă, au considerat că este necesar să-și